

Síppal, dobbal, piros orral...

Elképzeltétek már, milyen lehet pár napot kórházban tölteni? Esetleg hónapokat, éveket? Nem mehettek haza, nem járhattok iskolába, nem találkozhattok a barátaitokkal. Bár anya és apa sokat lehet mellettetek, bent is alhatnak veletek a kórházban, ti nem mehettek sehova. Ilyenkor azt érezhetitek, elszakadtatok a külvilágtól, csak a kórházban zajlik az élet.

A kórház persze nemcsak félelmetes hely. Sokan dolgoznak azért, hogy a gyerekek meggyógyuljanak, így ők is ismerősökké, barátokká válnak. Mégis: rossz a fájdalom, kellemetlen, hogy egész nap ágyban kell feküdni. És nagyon-nagyon unalmas. Nem csoda, hogy akiknek sokáig kell kórházban maradniuk, gyakran szomorúak, néha meg dühösek és kétségbeesettek. Ilyenkor jól jön, ha betoppán két bolondos figura piros orrban és feje tetejére állítja a világot. Csetlenek, botlanak, zenélnek, madárcsiripelést idéznek, megtáncoltatják a párnát, az ágyból hajót varázsolnak és tavat a szoba közepére. Játékból.

Mindezt 22 évvel ezelőtt néhány felnőtt találta ki. Elhatározták, hogy bohócdoktorok lesznek, és minden héten meglátogatják a gyerekeket a kórházakban. Előtte színházban dolgoztak, sokféle előadásban játszottak. Aztán felvették a piros orrot, és együtt tanulni kezdték, hogyan tud a bohóc vidámságot varázsolni a kórterembe. Piros Orr Bohócdoktorok

Alapítványnak hívják a csapatot, s közöttük nemcsak bohócok dolgoznak, mert sokan szervezik a munkát. Amikor elhatározták, hogy rendszeresen látogatják a gyerekórákat, elsősorban a beteg gyerekekre gondoltak. Idővel azonban kiderült, hogy az ott dolgozó nővéreknek és orvosoknak is jólesik egy kis önfeledt vidámság, mert a felnőttek éppúgy szeretnek játszani, mint a gyerekek. Csak ritkán engedik meg maguknak.

Tudjátok, miért olyan fontos ez? Ahol bohóc van, ott eltűnik az unalom. Olyan, mint amikor kiszíneztek egy képet. Biztosan emlékeztek pillanatokra, amikor remekül éreztétek magatokat, nagyokat neveltetek, viháncoltatok valakivel, és közben elfelejtettétek, hogy pár órával azelőtt esetleg elestetek a biciklivel vagy összekaptatok a barátotokkal. A közös játék során az öröm áthatja minden porcikátokat, és amikor vége a játéknak, a testetekben ez az öröm még sokáig megmarad, mint sok kis örvendező, táncoló buborék. Ilyenkor erősebbé, bátrabbá is váltok. Így van ez a kórházban fekvő gyerekekkel is, nekik így könnyebb megküzdeniük a betegséggel.

És azt tudjátok, hogy félve nem lehet énekelni? Ezt a kettőt, a félelmet és az éneklést az agyunk nem tudja egyszerre

csinálni. Próbáljátok ki egyszer, ha rátok törnek a képzeletbeli szörnyek. Csukjátok be a szeméteket, képzeljétek oda magatok mellé két viháncoló bohócot és kezdjétek el velük együtt dalolni. A félelem szertefoszlik. Ilyen egyszerű.

GELENCSÉR TÜNDE

A Piros Orr Bohócdoktorokról itt tudhatsz meg többet: pirosorr.hu